

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΘΑΟΣ ΚΥΝΟΣΑΡΓΟΥΣ ΑΡΙΘ. 36
ΚΑΙ ΘΑΟΣ ΝΙΚΗΣ ΑΡΙΘ. 2
ΒΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΑΘΝ ΤΙΜΑΤΑΙ
15 ΔΕΛΤΑ 15

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Φ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Ἐν Ἐλλάδι, ἔτησίαι ἄρ. 8
» » ἑξάμηνοσ » 5
Ἐξωτερικοῦ ἔτησίαι φρ. 12
» » ἑξάμηνοσ » 7

Ἡ Φύσις

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ
ΜΕΤ' ΕΙΚΟΝΩΝ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τελεταὶ ἀγρίων. Οἱ ὄφεις ἐν πανηγύρεσιν. Ὀφιολατρεία (μετὰ εἰκόνων), ὑπὸ Δίκ. — Σελίδες ἔθνικοῦ μέλλοντος. Ἑλληνικὴ Νεολογία (Μελέτη). Ἀρχαῖος φοιτητικὸς σύλλογος (συνέγεια), ὑπὸ Ἡ. — Ἡ νεύρονη τοῦ Σοφοκλείου, ὑπὸ Η. — Ὁ Μεσημβρινὸς ἀστὴρ ἢ ἡ Γῆ τῶν ἀδαμάντων (Μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν), μετὰφρασις Δ. Ι. Κ. — Παραξήγησις ἢ γυναικὸς φιλαρέσκεια (ἱστορικὸν διήγημα), ὑπὸ Ροῦ. — Νερό-Νερό, ὑπὸ Δίκ. — Ἰωάννης Σακελλίων, ὑπὸ Δίκ. — Αἰνίγματα. — Ἀνταποκρίσεις τῆς «Φύσεως» κλπ.

ΤΕΛΕΤΑΙ ΑΓΡΙΩΝ

ΟΙ ΟΦΕΙΣ ΕΝ ΠΑΝΗΓΥΡΕΣΙΝ. — ΟΦΙΟΛΑΤΡΕΙΑ

Παρά τοῖς ὄχλοις ἐκείνοις, ὧν τὴν συνείδησιν ἀμαυροὶ ἔτι τοῦ σκότους τῆς ἀμαθίας ἢ ἐρεβώδης καὶ ἀγρία ἀχλύς, καὶ ἡ τῶν προλήψεων καὶ δεισιδαιμονιῶν πίστις, τὰ ζῶα, καὶ δὴ τὰ ἀγριώτατα, τὰ φαρμακευτικώτατα καθίστανται ἀντικείμενα πανδήμων πανηγύρεων, εἰς πολλὰ δὲ διαμερίσματα λατρεύονται ὡς θεοί, ἀπολαμβάνοντες θερμῆς καὶ κτηνώδους ὄντως λατρείας. Ἡ ἀγριότης τῶν ἡθῶν, ἡ σχεδὸν πρωτόγονος κατάστασις ἐν ἣ ἀίπομεμακρυσμένοι τοῦ φωτός τῆς ἀληθείας φυλαὶ αὐταὶ διάκεινται, εὐλόγως ἰσως δικαιολογοῦσι τὴν τοιαύτην αὐτῶν εἰδωλολατρικὴν ἐμπάθειαν, οὐδὲν δ' ἄπορον, ἂν ἡ μεγίστη αὐτῶν τέρψις εἴη ἢ μετ' ὄψεων ἀνατροπῆ καὶ οικειότητος, ἢς δείγματα παρέχουσιν οἱ ἐπιτηδειότεροι τῶν ἀγρίων ἐν ὑπαίθρῳ, πλήθοντι ἐξ ὀμοφύλων καὶ ὁμοπίστων.

Ἡ ἐναντι εἰκὼν παριστᾷ δύο τοιούτους ἀγρίους Μαύρους ἐν πανηγυρικῇ τελετῇ ἐκτελοῦντας διάφορα θεάματα, ἀληθῶς περιεργὰ ἀλλὰ καὶ φρίκην προξενούντα εἰς τὸν Λευκὸν ἐκείνον, ὅστις τὸ πρῶτον ἠθέλει παραστῆ θεατῆς τούτων, δι' ὄψεων, μήκουσ συνήθως ἐπὶ περὶπου ποδῶν, ἐχόντων τὸ δέρμα κατὰστικτον ἐκ λευκῶν, κερτίνων, κυανῶν καὶ ραιῶν κηλί-

δων, μετὰ τὴν στρογγύλην κεφαλὴν καὶ τοὺς ἀπαισιῶς λαμπυρίζοντας μικροὺς ἀλλ' ὑπερμέτρως ἀνεωγμένους ὀφθαλμοὺς των. Περιελίσσονται συρίζοντες περὶ τοὺς βραχίονας καὶ τὰ στήθη τῶν κυρίων των, καὶ ἀφοῦ δι' ἐλιγμῶν πολλῶν περισιγῶσιν αὐτοὺς, εἶτα πάλιν ὑφέρποντες ἐξελίσσονται, ὡς ἐγύμνασαν αὐτοὺς οἱ ἥρωες τῶν τελετῶν.

Εἶδός τι αὐλοῦ καὶ κυκλικὸν τύμπανον συνοδεύουσιν μετὰς ὀξείας καὶ κροταλώδεις ἀνακρούσεις των τὰς ποικίλας τῶν ὄψεων κινήσεις.

Ἐτι περιεργότερα ὁμοσ εἶναι ἡ εὐλαβεία μετ' ἧς Μαύρων φυλὴ τις, λατρεύει ὡς ὑπερτάτην ἐν τῷ Κόσμῳ δύναμιν τὸν ὄφιν τοῦ Suidah, ἐπιχωρίζοντα ἐν τοῖς ἐνδοτέρῳ μεγάλου ναοῦ παρὰ τῆ πόλει τῶν Σαδῶν, ἀπ' αἰῶνῶν, κατὰ τινα παραδόσιν, ὠκοδομημένου. Ὁ ὄφις εὐρος ἦτο κατ' ἀρχὰς ἡ θεότης τῶν λαῶν τῆς Ἀρδρας, καταστάντων ὁμοσ ἕνεκα τῶν κακιῶν των ἀναξίων τῆς προστασίας του τῶν κατοίκων. Ὁ ὄφις προετίμησεν τοὺς κατοίκους τοῦ Suidah, μεταβάς ἐν

ῷ πρόκειτο μάχη νὰ συναφθῇ μετὰξὺ τῶν δύο ἔθνωσ, εἰς τὸ ἕτερον τῶν πεδίων ὑπὸ τὰ ὄμματα τῶν μελλόντων πολεμιστῶν. Οἱ κάτοικοι τοῦ Suidah πάραυτα ἀνήγειραν ναόν, ἐνθα ἐν πομπῇ καὶ εὐλαβείᾳ τὸν μετεκόμισαν ἐπὶ μεταξίνου τάπητος, ἀφιερῶθησαν μεγάλη χρηματικὰ κεφάλαια πρὸς ἀξιοπρεπῆ συντήρησιν αὐτοῦ, ἐξελέγησαν δὲ ἱερεῖς ἵνα τὸν ὑπηρετῶσι καὶ νεάνιδες ἀφιέρωσαν τὸν βίον αὐτῶν ἐν τῇ πρὸς τοῦτον λατρείᾳ.

Ὁ ἐν Suidah ὄφις, ὅστις σημειώτεον δὲν εἶνε ἰσθόλος, ἀλλ' οἰκείως πάντοτε φέρεται, προϊστάται τῆς καλλιτεχνίας, ἐμπορίου, πόλεμον καὶ πασῶν τῶν δημοσίων ὑποθέσεων. Οὐδενὶ

ἐπιτρέπεται, πλὴν τοῖς ἱερεῦσιν, οὐδ' αὐτῷ τῷ βασιλεὶ νὰ εἰσέρχηται εἰς τὸν ναόν καὶ νὰ ἀτενίσῃ τὸν θεόν ὄφιν. Αἱ προσφοραὶ εἰσιν ἀναριθμηταὶ καὶ ἀξιοσημειῶται. Δὲν συνίστανται δ' αὐταὶ, ὡς τὰ παρ' ἡμῖν γάμματα, εἰς ἀφιερῶματα χρυσοῦ ἢ ἀργύρου, σχέσιν ἔχοντα πρὸς τὸν σκοπὸν δι' ὃν τὰ

Οἱ ὄφεις ἐν πανηγύρεσιν

Ο ΜΕΣΗΜΒΡΙΝΟΣ ΑΣΤΗΡ

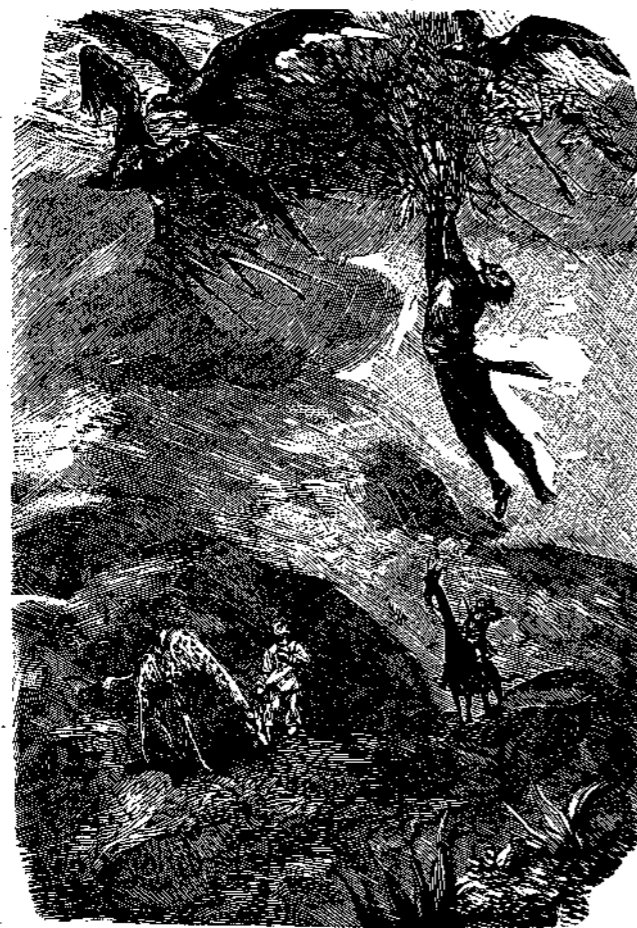
Η

Η ΓΗ ΤΩΝ ΑΔΑΜΑΝΤΩΝ

(Μυθιστορία ΙΟΥΑΙΟΥ ΒΕΡΝ. — Μετάφρασις Δ. Ι. Κ.)

(Συνέχεια: Ίδε προηγούμεν. φύλλον)

Τότε ήρξατο δι' αὐτὸν παράδοξος περίοδος ἡμιυπνίας, πυρετοῦ, παραληρημάτων, καθ' ἣν ὄλαι αἱ ἀντιλήψεις συνεχίζοντο, καθ' ἣν ὁ χρόνος, τὸ διάστημα, αἱ ἀποστάσεις, οὐδὲν εἶχον τὸ πραγματικόν. Ἦτο ἡμέρα ἢ νύξ, ἥλιος ἢ βροχὴ; εἶχον παρέλθῃ δώδεκα ὥραι ἢ ἐξήκοντα; Ἔζη ἀκόμη ἢ μᾶλλον ἦτο νεκρός; Οὐδὲν τούτων ἐγνώριζε πλέον. Τὰ χαριέντα ὄνειρα καὶ οἱ φοβεροὶ ἐπιβάται διεδέχοντο ἀλλήλα ἀδιακόπως ἐν τῷ θεάτρῳ τῆς φαντασίας του. Οἱ Παρίσιοι, ἡ Μεταλλουργικὴ σχολή, ἡ πατρικὴ ἐστία, τὸ ὑποστατικὸν τοῦ Βανδεργάτ-Κόπλ, ἡ δεσποινὶς Οὐάτικιν, ὁ Ἀνίθας Πανταλάκης, ὁ Ἰλτων, ὁ Φριέδελ καὶ αἱ λεγεῶνες τῶν ἑλεφάντων, ὁ Ματακίτ καὶ αἱ πτήσεις τῶν πτηνῶν διανεμημένων ἐπὶ ἀπεράντου οὐρανοῦ, ὄλαι αἱ ἀναμνήσεις, ὄλαι τὰ συναίσθηματα, ὄλαι αἱ ἀντιπάθειαι, ὄλαι αἱ τρυφερότητες, συνεκρούοντο ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ του, ὡς ἐν μάχῃ ἀσυναρτήτῳ. Εἰς τὰ δημιουργήματα ταῦτα τοῦ πυρετοῦ ἤρχοντο ἐνίοτε νὰ προστεθῶσι καὶ ἐντυπώσεις ἐξωτερικαί. Ὅ,τι ἰδίως ὑπῆρξε τρομερόν, ἦτο ὅτι ἐν μέσῳ θυέλης ἐξ ὑλακῶν τῶν θῶων, νιαουρισμάτων τῶν τίγρειν, μυκτηρισμῶν τῶν ὑαινῶν, ὁ ἀσθενὴς ἀσυνείδητος παρηνόουθει μετὰ κόπου τὸ μυθιστόρημα τῶν παραληρημάτων του, καὶ ἐπίστευσε ὅτι ἤκουσε πυροβολισμόν, ὃν εἶτα ἐπηκολούθησεν ἄκρα σιγῇ. Εἶτα ἡ καταχθόνιος συναυλία ἐπανελήφθη ζωηροτέρῃ, ἵνα διαρκέσῃ μέχρι τῆς ἡμέρας.

Ἐβρήθη αἰθρῆς αἰωρούμενος (σελ. 118).

Ἀναμφιβόλως, κατὰ τὴν αὐταπάτην ταύτην ὁ Κυπριανὸς θὰ περιέπιπε, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ, ἐκ τοῦ πυρετοῦ εἰς αἰώνιαν ἀνάπαυσιν, ἐάν συμβᾶν παράδοξα, ἀλλόκοτον, κατὰ τὰ φαινόμενα δὲν ἤρχετο νὰ παρεντεθῇ ἐξ ἀπροόπτου εἰς τὴν φυσικὴν τῶν πραγμάτων ἐξέλιξιν.

Τῆς πρωίας ἐπελθούσης, δὲν ἔβρεχε πλέον· ὁ ἥλιος ἦτο ἤδη ἀρκετὰ ὑψωμένος ἐν τῷ ὀρίζοντι. Ὁ Κυπριανὸς ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς. Παρατήρησεν, ἀλλ' ἄνευ περιεργίας, στρουθοκάμηλόν τινα ὑψηλοῦ ἀναστήματος, ἧτις πλησίασασα πρὸς αὐτόν, ἔστη πρὸ δύο ἢ τριῶν βημάτων.

— Δὲν εἶνε αὕτη ἡ στρουθοκάμηλος τοῦ Ματακίτ; ἤρωτησεν ἑαυτόν, ἐμμένων πάντοτε εἰς τὴν σταθερὰν ταύτην ἰδέαν.

Τὸ μακρόταρον τοῦτο πτηνὸν ἦτο ἐκεῖνο ὅπερ αὐτοπροσώπως ἐπεφορτίσθη νὰ τῷ ἀποκριθῇ — καὶ ὅπερ τῷ ἀπήντησεν εἰς καθαρὰν Γαλλικὴν.

«Δὲν ἀπατώμαι!... ὁ Κυπριανὸς Μερὲ!... Δυστυχῆ μου σύντροφε, τίς κακὸς δαίμων οὐ ἔφερον ἰδῶ;»

Στρουθοκάμηλος ὀμιλοῦσα Γαλλιστῆ, στρουθοκάμηλος γνωρίζουσα τὸ ὄνομά του, τοῦτο ἦτο βεβαίως ἀφορμὴ νὰ ἐκπληθῆτις διὰ τὴν ἔκτακτον εὐφροσύνην καὶ τὸ ἦσυχον τοῦ νοός.

Ἐ λοιπόν, ὁ Κυπριανὸς δὲν ἐξεπλάγη ποσῶς ἐπὶ τῷ φαινομένῳ τούτῳ ἀλλὰ τὸ εὖρεν ὄλως φυσικόν. Εἶχεν ἰδεῖ τόσα πολλὰ καθ' ὕπνον, κατὰ τὸ διάστημα τῆς παρελθούσης νυκτός! Τοῦτο, τῷ ἐφάνη ἀπλουστάτη συνέπεια τῆς ψυχικῆς του παραζάλης.

— Δὲν εἴσθε καθόλου εὐγενῆς, κυρία στρουθοκάμηλος! ἀπήντησε. Μὴ ποῖεν δικαίωμα μοῦ ὀμιλεῖτε εἰς τὸν ἐνικόν;

Ἐμίλει μὲ τὸν ξηρὸν ἐκείνον τόνον, τὸν ἐπιπληκτικόν, τὸν ἰδιάζοντα εἰς τοὺς πυρέσσοντας, καὶ ὅστις οὐδεμίαν ἀφινεν ἀμφιβολίαν περὶ τῆς καταστάσεώς του, δι' ἣν ἡ στρουθοκάμηλος ἐφάνη βαθέως συγκεκινημένη.

— Ὁ Κυπριανός!... ὁ φίλος μου!... Εἶναι ἀσθενὴς καὶ ὀλομόναχος ἐν τῇ ἐρήμῳ ταύτῃ! ἀνέκραξε γονυπετοῦσα πρὸ αὐτοῦ.

Τοῦτο ἦτο φαινόμενον φυσιολογικόν, ὄχι ὀλιγώτερον ἐκρυμμένον τοῦ χαρίσματος τῆς λαλιᾶς διὰ τὸ μακρόταρον, διότι ἡ γονυκλισία εἶναι κίνησις, ἧτις τοῖς εἶναι συνήθως ἀπηγορευμένη ὑπὸ τῆς φύσεως. Ἄλλ' ὁ Κυπριανὸς ἐν μέσῳ τοῦ πυρετοῦ, ἔμενεν ἀπαθής. Εὖρε μάλιστα ὄλως ἀπλοῦν, ὅτι μία στρουθοκάμηλος ἔλαβε ὑπὸ τὴν ἀριστερὰν τῆς πτέρυγας, δερματινὴν σκύαν πλῆρη δροσεροῦ ὕδατος, κωθίσκον κωνιάκ, καὶ ὅτι προσήγγισεν τὸ στόμιον αὐτοῦ εἰς τὰ χεῖλη του.

Τὸ μόνον ὅπερ ἤρξατο νὰ τὸν ἐκπλήσῃ ἦτο ὅταν τὸ παράδοξον ζῶον ἀνηγήθη ἵνα ρίψῃ κατὰ γῆς εἶδος τι χελωνίων, ἐπιτραπέζια σκυῖα ἐκ πτερῶν ἰνδικοῦ ἐρωδιοῦ, ἅτινα ἐφαίνοντο ὡς νὰ ἦσαν τὸ φυσικὸν πτέρωμα, εἶτα μακρὸν ἰσχυρόν, ὑπερκεῖμενον κεφαλῆς πτηνοῦ. Καὶ τότε, ἀπογυμνουμένη τῶν δανείων κοσμημάτων τῆς, ἡ στρουθοκάμηλος εἰδείχθη αὐτῷ μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ μεγαλοσώμου ἀνδρός, ὑγιούς, ἰσχυροῦ, ὅστις δὲν ἦτο ἄλλος ἢ ὁ Φαραμόνδος Βαρτίς, μέγας κυνηγὸς ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων.

— Ἐ! ναί! ἐγὼ εἶμαι! ἀνέκραξεν ὁ Φαραμόνδος. Δὲν ἀνεγνώρισας λοιπὸν τὴν φωνήν μου εἰς τὰς πρώτας λέξεις, ἃς σοὶ ἀπηύθυνον;... Ἐξεπλάγης ἐπὶ τῇ παραδόξῳ ἐνδυμασίᾳ μου;... Εἶναι τοῦτο στρατήγημα ὅπερ ἰδανείσθην ἀπὸ τοῦ Κάρρου, ἵνα δυνηθῶ νὰ πλησιάσω τὰς ἀληθεῖς στρουθοκαμήλους καὶ τὰς ἐλκύσω εὐκολώτερον!... Ἀλλὰ ἃς ὀμιλήσωμεν περὶ σοῦ, πτωχὲ μου φίλε!... Πῶς εὐρίσκεισαι ἰδῶ, ἀσθενὴς καὶ ἐγκαταλειμμένος;... Εἶναι αὕτη ἡ μεγίστη περιπέτεια ἣν παρετήρησα περιπλανώμενος εἰς τὰ μέρη ταῦτα, ἄγνωσθ δὲ πῶς ἐπέρασα εἰς τὸν τόπον τοῦτον!

Ὁ Κυπριανὸς μὴ ὢν σχεδὸν εἰς θέσιν νὰ συνδιαλεχθῇ, δὲν ἠδυνήθη νὰ δώσῃ εἰς τὸν φίλον του ἢ ἐνδείξεις λίαν συνοπτικὰς δι' ἑαυτόν. Ἄλλως τε, ὁ Φαραμόνδος Βαρτίς, κατανοῶν ὅτι τὸ μᾶλλον ἐπέειγον ἦτο νὰ προσδώσῃ τῷ ἀσθενεῖ βοηθείας αἰτίνας τῷ ἔλειπον μέχρι τῆς ὥρας ἐκείνης, ἤρξατο νὰ τὸν νοσηλεύῃ, ὅσον τῷ ἦτο δυνατόν κάλλιον.

Τὴν τῆς ἐρημίας πείραν εἶχεν ἤδη μακρὰν ὁ τολημῆρος κυνηγὸς καὶ εἶχε διδασθῆ παρὰ τῶν Κάφρων μέθοδόν τινα θεραπείας ἐκτάκτου δραστηκότητος διὰ τὸν ἐλειογενῆ πυρετόν, ὅπου εἶχε προσβληθῆ ὁ ἀτυχὴς σύντροφός του.

Ὁ Φαραμόνδος Βαρτίς λοιπὸν ἤρξατο ὀρύσσων ἐν τῷ ἰδαίει λάκκῳ, ὃν ἐπλήρωσεν ἐκ ζύλων. Τὰ ζύλα ταῦτα

ὅταν ἠνήθησαν καὶ κατηναλώθησαν, ἀμέσως μετασχημάτισαν τὸν λάκκον εἰς ἀληθῆ κλιβανόν. Ὁ Φαραμόνδος Βαρτίς ἀπέθεσεν ἐκεῖ τὸν Κυπριανόν, ἀφοῦ τὸν περιετύλιξε μετὰ προσοχῆς, εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ μὲν ἔξω ἢ μόνον ἡ κεφαλὴ. Δύο λεπτά δὲν παρήλθον καὶ ἀφθονὸς ἐπίδρωσις διεδηλώθη ἤδη — ἐπίδρωσις ἣν ὁ αὐτοσχεδὸς δόκτωρ ἔσχε τὴν φροντίδα νὰ ἐπισπεύσῃ διὰ πέντε ἢ ἕξ φλυτζανίων πτισάνης, ἣν παρεσκεύασεν ἐκ βοτάνων, γνωστῶν αὐτῷ.

Ὁ Κυπριανὸς δὲν ἤργησε ν' ἀποκοιμηθῇ ἐν τῷ κλιβάνῳ ἐκείνῳ ἀρούτως.

Ἄμα τῇ δύσει τοῦ ἡλίου, ὅτε ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς, ὁ ἀσθενὴς ἠσθάνθη ἑαυτὸν τόσον προδήλως ἀνακουρισθέντα, ὥστε ἐζήτησε νὰ φάγῃ. Ὁ πολυμήχανος φίλος του εἶχε δι' ὄλα πρόχειρον ἐτοιμότητα. Τῷ προσέφερεν ἀμέσως ἐξαιρετὸν ζωμόν, ὅπερ εἶχεν ἀπαρτίσῃ ἐκ τῶν τρυφερωτέρων θηραμάτων τοῦ κυνηγίου του καὶ ἐκ τινῶν ριζῶν διαφόρων εἰδῶν. Πτέρυξ ψητῆς ἀτίδος, ἐν κύπελλον ὕδατος μετὰ κωνιάκ, συνεπλήρωον τὸ δειπνον ἐκεῖνο, ὅπερ ἔδωκε δύναμιν τινα τῷ Κυπριανῷ καὶ ἀνεκούρισε τὸν ἐγκεφάλόν του ἐκ τῶν καπνῶν οἷτινες τὸν ἐσκότηζον.

Μίαν ὥραν περίπου βραδύτερον ἀπὸ τοῦ ἀναρρωτικοῦ γεύματος, ὁ Φαραμόνδος Βαρτίς δεόντως καὶ οὕτως γευματίας ἐκάθισε παρὰ τῷ νεαρῷ μηχανικῷ, καὶ τῷ διηγήθη πῶς εὐρέθη ἐκεῖ, ὀλομόναχος, ὑπὸ τὸν περιέργον ἐκείνον ἱματισμόν.

«Γνωρίζεις, τῷ εἶπε, πόσον εἶμαι ἱκανὸς ἵνα δοκιμάζω νέον κυνηγιόν! Λοιπὸν, ἐφόνευσα, ἀπὸ ἕξ μηνῶν, τόσους ἐλέφαντας, ὀνάγρους, καμηλοπαρδάλεις, λέοντας καὶ ἄλλα εἶδη παντὸς τριχώματος καὶ πτελώματος, — χωρὶς νὰ ἀποσιωπήσω αἰτὸν θηριῶδη, ὅστις εἶναι ἡ ὑπερφηάνεια ὄλης τῆς συλλογῆς μου — ὅσους ἡ φαντασία μου ὠνειροπόλει ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν, ἵνα ποικίλω τὰς κυνηγετικὰς μου ἀπολαύσεις! Μᾶχρη τοῦδε δὲν ταξιδεύω ἢ παρακολουθούμενος ὑπὸ τῶν Βασούτων μου — τριακοντάδα τολημῆρων παλληκαριῶν, οὗς πληρώνω ἀντὶ φιαλίδιου grains de verge κατὰ μῆνα, ὅπερ οὗτοι χύνουσιν εἰς τὸ πῦρ χάριν τῶν κυρίων των. Ἐσχάτως ἐπίλουσθη παρὰ τῷ Τονάγια, τῷ μεγάλῳ ἀρχηγῷ τοῦ τόπου τούτου, καὶ ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅπως ἐπιτύχω παρ' αὐτοῦ τὸ δικαίωμα νὰ κυνηγῶ ἐπὶ τῶν ὑπ' αὐτὸν γαιῶν, — δικαίωμα οὕτινος εἶναι ζηλότυπος, ὡς Σκῶτος λόρδος — συνήνεσα νὰ τῷ δανείσω τοὺς Βασούτους μου μὲ τέσσαρα τυφικία δι' ἐκστρατεῖαν τινα, ἣν ἐσκόπει νὰ κάμῃ ἐναντίον γειτόνος τινος, ὁ ἐξοπλισμὸς οὗτος τὸν κατέστησε ὄλως ἀήτητον καὶ κατήγαγε κατὰ τοῦ ἔχθρου τοῦ θριαμβὸν ἐκ τῶν ἐπιφανεστέρων. Ὡς ἐκ τούτου, φίλια μεγάλη, ἦν ἐπεσφραγισαμέν δι' ἀνταλλαγῆς αἵματος, τ. ἔ. ἐκμυζήσαντες ἀμοιβαίως ἐκ νυγμοῦ, ὃν ἐκάμαμεν εἰς τὸν πῆχυν τοῦ βραχίονος! Οὕτω ἐφεξῆς, μετὰ τῷ Τονάγια καὶ ἐμοῦ, ὑπάρχει δεσμός ἐν τε τῇ ζωῇ καὶ τῷ θανάτῳ! Βέβαιος ὅτι δὲν θὰ μὲ ἀνησυχῆσουν τοῦ λοιποῦ καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τῶν κτήσεών του, προχθὲς ἀνεχώρησα διὰ κυνήγιον τίγρειν καὶ στρουθοκαμήλων. Ὡς πρὸς τὰς τίγρεις, ἔλαβα τὴν εὐχαρίστησιν νὰ φονεύσω μίαν χθὲς τὸ ἰσπέρας, καὶ ἐκπλήσσωμαι μάλιστα πῶς δὲν ἤκουσες τὸν θόρυβον, ὅστις προσηγήθη τοῦ κατορθώματος. Φαντάσθητι, εἶχον ἐμπήξῃ μίαν σκυῖα, πλησίον σκελετοῦ βουβάλου, χθὲς φονευθέντος, ἐπὶ τῇ ἀρούτως βασιμῷ ἑλπίδι νὰ ἰδῶ φθάνουσαν ἐν μέσῳ τῆς νυκτός τὴν τίγριν τῶν ὀνειρῶν μου! Πράγματι, ἡ κυρία δὲν ἔλειψε νὰ ἔλθῃ εἰς συνάντησιν, ἐλκυσθεῖσα ἐκ τῆς ὀσμῆς τοῦ νωποῦ κρέατος, ἀλλὰ δυστυχῶς διακόσιοι ἢ τριακόσιοι θάδες, ὕαινοι καὶ τίγρεις ἐσκέφθησαν τὸ αὐτὸ, ὅπερ κ' ἐκείνη! Ὡς ἐκ τούτου, συναυλία ἐκ τῶν παραχωρωτέρων θὰ ἐφθάσε βεβαίως μέχρι σοῦ!

— Νομίζω ὅτι τὴν ἤκουσα! ἀπήντησεν ὁ Κυπριανός. Ἐπίσης ἐνόμισα ὅτι εἰδίδετο αὕτη πρὸς τιμὴν σου!

— Ποσῶς, καλέ μου φίλε! ἀνέκραξεν ὁ Βαρτίς ἦτο πρὸς τιμὴν τοῦ σκελετοῦ τοῦ βουβάλου, εἰς τὸ βάθος τῆς κοιλάδος ταύτης ἣν βλέπεις διανοιγομένην πρὸς τὰ δεξιὰ. Ὅταν ἡμέρα ἀνατείλῃ δὲν θὰ ἀπομείνῃ ἄλλο ἢ τὰ ὀστά τοῦ πελώριου μωρηκαστικοῦ! Ὅθ' οὐ τὸ δεῖξω! Εἶναι λαμπρὸν ἔργον ἀνατομίας!... Ὅθ' ἰδῆς ἐπίσης τὴν τίγριν μου, τὸ

ὄμοιωτότατον ζῶον ἐξ ὧν κατέβαλον, ἀφ' ἧς ἤλθον νὰ κυνηγηθῶ ἐν Ἀφρικῇ! Τὴν ἔχω ἤδη ἐκδάρει καὶ ἡ δορὰ ξηραίνεται ὄλον ἐπὶ τινος δένδρου!

— Ἀλλὰ πρὸς τί ἡ μεταμύρισις αὕτη ἦν φέρετε τὴν πρωίαν ταύτην; ἤρωτησεν ὁ Κυπριανός.

— Αὐτὸ εἶναι ἐνδύμα στρουθοκαμήλου. Ὅπως σὰς εἶπον, οἱ Κάφροι μεταχειρίζονται συχνὰ τὸ τέχνασμα τοῦτο ἵνα πλησιάζωσι τὰ μακρόταρα αὐτὰ πτηνά, ἅτινα εἰσὶ πολὺ δύσπιστα καὶ πολὺ δόσκολον εἶναι νὰ συλλαμβάνωνται ἄνευ τοῦ τεχνάσματος τούτου!... Ὅθ' μοι ἀπαντήσῃς ὅτι ἔχω τὸ περίφημον ἐπαναληπτικὸν μου!... Εἶναι ἀληθές, ἀλλὰ τί τὰ θέλεις! Ἡ φαντασία μὲ μετέβαλε εἰς κυνηγὸν κατὰ τὸν Κάφρικὸν συρμόν, καὶ τοῦτο μοι παρέσχε τὸ πλεονέκτημα νὰ σε συναντήσω λίαν ἐπικαιρῶς, δὲν ἔχει οὕτω;

— Πολὺ ἐπικαιρῶς, τῇ ἀληθείᾳ, Φαραμόνδε!... Πιστεύω ὅτι ἄνευ σοῦ, δὲν θὰ ἦμην πλέον ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ! ἀπήντησεν ὁ Κυπριανὸς σφίγγων ἐγκαρδίως τὴν χεῖρα τοῦ φίλου του.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΑΡΕΝΗΓΗΣΙΣ

Η

ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΦΙΛΑΡΕΣΚΕΙΑ

(Ἱστορικὸν ἀιτήρημα)

— Ναί, τέκνον μου, ἐάν συγκατιθεῖσαι εἰς τὸ συνοικέσιον τοῦτο, θὰ εἶπῃ ὅτι θὰ ἦσαι εὐτυχῆς. Συμφωνεῖς Ὀλγα;

— Ναί πατέρ.

— Ἐν τούτοις... ἐάν ἔχῃς καμμίαν ἀντίρρησην...

— Ὅχι, πατέρ.

— Ὁ ἀνθυπολοχαγὸς κ. Ἀριστομένης Π... μοῦ φαίνεται ἔχει μέλλον...

— Ναί πατέρ.

— Εἶναι εὐγενῆς, μεμορφωμένος... καλός...

— Ναί, πατέρ.

— Καὶ ἔχει φρονήματα ἐντελῶς στρατιωτικὰ, δυνάμενα μίαν ἡμέραν ν' ἀνυψώσωσιν αὐτὸν εἰς βαθμίδα...

Πλὴν ἡ Ὀλγα, ἧτις ἀπ' ἀρχῆς τοῦ προγεύματος ἤνοιγε μόνον τὸ στόμα διὰ νὰ εἴπῃ ναί πατέρ ἢ ὄχι πατέρ, ἐμειδίασε ἐνταῦθα ὀλίγον, ὅπερ ἀντιληφθεῖς ὁ συνταγματάρχης πατήρ τῆς.

— Βεβαίως, ἐξηκολούθησεν, μετ' ἐντάσεως οὗτος, ἔχει μέλλον εὐρύ, καὶ θ' ἀνέλθῃ ταχέως τὰς ὑψίστας βαθμίδας τοῦ στρατοῦ μας, χωρὶς νὰ λησμονώμεν ὅτι ἡ πρακτικὴ εἶναι ἐκείνη καὶ οὐχὶ ἡ θεωρία, ἧτις ἀναδεικνύει τὸν στρατιωτικὸν χαρακτῆρα. Καλὸς στρατιώτης εἶναι, τέκνον μου, ἐκείνος, ὅστις καθ' ὄλον τὸ στάδιόν του ποιεῖ χρῆσιν τῶν ὀπλων του, ἐνῶ κατ' ὀρθὴν ἀπομαρτυρεῖ τὸν ἰδρωτὰ του, καὶ οὐχὶ ὁ τυρβάζων ἐν τοῖς καφείοις, πλατεῖαις καὶ συναναστροφαῖς. Προχθὲς ἐνῶ μὲ παρεκάλει νὰ τοῦ διηγηθῶ τὸ ἐπισόδιον τῆς σημαίας... ἐνθυμείσαι Ὀλγα...

— Ναί, πατέρ, ἀπήντησε αὕτη, διακόπτουσα ἀμέσως αὐτὸν ὅπως μὴ ἐπαναλάβῃ χιλιεστὴν πρώτην ἐτι φορὰν τὸ ἐπισόδιον τοῦτο, ἐγθυμοῦμαι καλῶς.

— Λοιπὸν, ἐπανέλαθεν ὁ συνταγματάρχης, αὐτὸς εἶναι ὁ γαμβρός τὸν ὁποῖον ὠνειροπόησεν, ἀπλοῦς, εὐγενῆς καὶ γενναῖος καὶ ὄχι φαντασμένος καὶ ἐπιδεικτικὸς ὡς οἱ ἀποφοιτῶντες τῆς Σχολῆς τῶν Εὐελπίδων...

— Καὶ ἐν τούτοις καὶ αὐτὸς ἐκείθεν ἐξῆλθεν...

— Ναί, πλὴν διαφέρε, ἔχει ὑγιᾶ κρίσιν καὶ θὰ γίνη καλὸς σύζυγος. Συμφωνεῖς;

— Ναί, πατέρ.

— Πάει καλά, ἀλλ' ἃς ὀμιλήσωμεν καλλίτερον, Σὺ, ναί καὶ ὄχι πατέρ, μοι ἀπαντᾶς μόνον, ἐνῶ συνήθως εἶσαι μᾶλλον πολύλογος καὶ ζωηροτέρα.

Ἡ δεσποινὶς Ὀλγα ηὐθυμώθη, ἐστενοχωρήθη καὶ ἐψέλλισε.

— Μὰ πατέρ, εἶμαι συμφωνὸς πρὸς ὅσα λέγετε, καὶ θὰ

ἐπιτείνετε τὴν ἀδιαφορίαν πρὸς τὴν χρῆσιν τοῦ ὕδατος. Μὴ λησμονεῖτε ὅτι ἡ καλῆτέρα ἰατρικὴ συμβουλή, ὁ ἀσφαλέστερος κατὰ πάσης νόσου προμαχὼν, τὸ οἰκονομικώτερον ἰατρικόν, εἶναι τὸ λουτρόν, εἴτε θλάσσιον, εἴτε κατ' οἶκον, θέρος καὶ χειμῶνα. Πρὸ παντός ὅμως τὸ θέρος, ὅτε ἀντὶ τὴν ἐπικαλύψην, ἰσχυροποιεῖ τὰς βαρείας καὶ ἀνθυγιεινάς ὁσμὰς ἢ ἐκνευρίζουσα θερμοκρασία, ἢν τὸσφ δαψιλῶς ἀνυφοῖ ὁ φλογερὸς τοῦ οὐρανοῦ κυρίαρχος.

Ὡ! εἴμεθα ἀληθῶς πρότυπον, πρωτοτυπώτατον βασιλείων!

Τὸ φυσικὸν συμπέρασμα μας εἶναι, ὅτι ἕκαστος δῆμαρχος, εἰάν κηδεταὶ τῶν δημοτῶν του, ὀφείλει νὰ περιέρχεται συχνὰ ὅλα ἀνεξαίρετως τὰ χωρία τῆς περιφέρειας του, τῆς ἡδημαρχικῆς βεβαίως, καὶ διὰ τῆς προσωπικῆς αὐτοῦ βαρύτητος καὶ . . . καθαριότητος νὰ διαδίδῃ τὰς περὶ ὑγιεινῆς καὶ καθαριότητος ὑποθήκας εἰς τοὺς συνδημότας του, πάσης τάξεως, ἀναπτύξεως, φύλου, ἡλικίας, καὶ τὸ κάτω κάτω ἐπὶ τέλους νὰ προτείνῃ τὴν ἐκ δραχμῶν τιμῶν ἀναγραφὴν πιστώσεως πρὸς ἀγορὰν σάπωνος διὰ τὰ περαιτέρω . . . Μετὰ τὰς προπαρασκευαστικὰς δὲ ταύτας ἐνεργείας νὰ φωνάξῃ ὅλους, φίλους καὶ ἀντιπολιτευομένους — ὡς πρὸς τὰ πολιτικά, διότι ἐν τῷ ζητήματι τούτῳ θὰ εἶναι ἡ μοναδικὴ περίπτωση, καθ' ἣν οὐδένα θὰ ἔχῃ ἀντίπαλον, — καὶ νὰ τοῖς εἴπῃ: «Ὁ, τι κάμνετε ἢ δὲν κάμνετε ἀπαξ τοῦ ἔτους, ὁ Θεὸς νὰ σᾶς φωτίσῃ νὰ τὸ κάμνετε συχνότερα. Ἡ ὑπόληψις ἡμῶν ὡς πρὸς τὴν καθαριότητα δὲν εἶναι πολὺ ἀσπίλος. Ἀνορθώσατέ την, ἀφοῦ ἡ ἀνορθώσις μάλιστα θὰ γίνῃ ἀνευ ἐξόδων, διὰ τοῦ ἀφθόνωσ παρεχομένου ὑπὸ τῆς φύσεως νεροῦ. Μὴ τὸ φοβείσθε, ἀλλὰ μεταχειρίσθε αὐτὸ ἀφιδῶς. Ἐμπιστευθῆτε τοῦ τὸ σῶμα σας, ὡς εἰς τὸν καλλίτερον ἰατρὸν. Αὐτὸ θὰ σᾶς κάμῃ ὑγιεινότερος, εὐθυμοτέρους, πλέον πολιτισμένους καὶ — τὸ σπουδαιότερον — ὀρθοφρονεστέρους, διότι ὁ ὀρθὸς νοῦς εἰς ὑγιὲς σῶμα οἰκεῖ. *Μπάνια*, συνδημόταί μου, ποδόλουτρα καθ' ἑβδομάδα. Ὅλοι στὸ νερό. Ὑψηλὸν ἐκτελεῖ καθῆκον, συνιστῶν, φωνάζων πρὸς ὑμᾶς ἐν ἐπιλόγῳ: «*Νερό, νερό!* . . .»

Δὲν γνωρίζω ἂν εἰς τὸν νόμον ἀναγράφονται ἢ ἂν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀναγράφονται τοιαῦτα οὐσιώδη καθήκοντα τῶν δημοτικῶν ἀρχόντων εἰς τὰ ἄλλα πολυειδῆ. Ἀλλὰ τοῦτο βεβαίως δὲν ἐμποδίζει ἡμᾶς νὰ ἀφήσωμεν τὴν συνέχειαν τοῦ ἀρθροῦ μας, ἐπὶ χρῆσταις ἐλπίαι, εἰς τὸν πατριωτισμὸν καὶ τὴν φιλοτιμίαν τῶν ἀπανταχοῦ τοῦ Κράτους κκ. δημάρχων, δῆμων γ', β' καὶ α' εἰς τὰς τάξεις. . .

Δίκ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΑΚΕΛΛΙΩΝ

Ἡ «ἐκλεκτὴ κοινωνία» δὲν ἠκολούθησε τὴν κηδεῖαν του, στέφανοι ἐπὶ κοντῶν μετὰ χρυσοπαρῦρων ταινιῶν δὲν ἐποίησαν τὴν πομπήν, ἐμπετάσματα μέλανα δὲν περιέβαλλον τὰ κτίρια, ἡ κηδεῖα του δημοσίου δαπάνῃ δὲν ἐγένετο, αἱ ἐφημερίδες τὸν θάνατόν του ἐν δυοῖς γραμμαῖς ἀνέγραψαν. Καὶ ὅμως! Ἐπιφανέστατος ἐν τῇ ἀφανείᾳ πολίτης, πολῦτιμος λόγιος γνωστότατος ἐν τῇ Εὐρώπῃ ἀκριβῶς ὅσον ἄγνωστος ἐν Ἀθήναις, ἀγαπῶς φίλος ἐκ τῶν σπανιωτάτων, ἡρέμα, ἀθορύβως προεπέμπετο ἐν τῇ ὑστάτῃ, τῇ λυσιπῶν κατοικίᾳ τὴν προπαραλθοῦσαν Πέμπτην (1 Αὐγούστου), μετ' ἀγῶνας πολυμύχθους ἐν τῇ φιλολογίᾳ, ἰδίᾳ δὲ ἐν τῇ σπουδῇ καὶ μελέτῃ τῶν ἐν τῇ μονῇ Πάτμου κατ' ἀρχὰς καὶ ἐν τῇ Ἐθνικῇ βιβλιοθήκῃ εἰτα κατακειμένων εὐρωπιῶντων χειρογράφων.

Ἀθορύβως. . . Ἀλλ' ἀκριβῶς διότι οὕτως, ἀνευ διακριτικῶν, ψευδεδεικτικῶν τελετῶν ἐκηδεύθη, ἀποδεικνύει ὅτι δὲν ἦτο κοινὸς τις, τιμώμενος, ἐν τῷ θανάτῳ του καὶ μόνον, ἀλλ' ἀνήρ, πᾶν ἄλλο ἐν τῷ κόσμῳ λατρεύσας ἢ τὸν κοῦφον ἐγωισμόν, τὸν πιστὸν τῆς ἀνικανότητος ἀκόλουθον! Ὁ Ἰωάννης Σακελλίων ἔτη μακρὰ, μακρότατα κατηνάλωσαν ἐν τῇ ἐπιμελείᾳ ἀρχαιοτάτων χειρογράφων, ὧν τὴν δυσχερῆ ἑρμηνεῖαν μετὰ θαυμαστῆς ἰκκνότητος βοηθουμένης ὑπὸ τῆς διακρινοῦσης αὐτὸν παιδείας, κατῶρθον. Τὰ δύο ἔργα

αὐτοῦ: Συλλογὴ τῶν ἐν Πάτμῳ αὐτοκρατορικῶν χρυσοβούλων καὶ ἡ Πατμιακὴ βιβλιοθήκη, ὑπῆρξαν πιστὰ ἀποτυπώματα τῆς μοναδικῆς φιλοπονίας καὶ πολυμαθείας τοῦ γηραιοῦ Παλαιοδίου. Ἡ ἐπίμων καὶ ἀνένδοτος ἐν ταῖς λεπτομερείαις ἐμμονή, ἡ πολῦτιμος πείρα καὶ κριτικὴ εὐθύτης εἶχον πλέον χαρακτηρίσει τὸν Σακελλίωνα ὡς αὐθεντικότητα ἐν τῇ ἐργασίᾳ ταύτῃ, ἢν ἤδη μετὰ τὸν θάνατόν αὐτοῦ θέλει κραταίωσει νέον, πλὴν φεῦ! καὶ ὑστάτον πολῦτιμον ὀγκῶδες σύγγραμμά του, περὶ τῶν ἐν τῇ Ἐθν. βιβλιοθήκῃ χειρογράφων, ὅπερ ἔτοιμον πρὸς ἐκτύπωσιν μετὰ μακρᾶν ἐργασίαν κατέλειπεν ἡμῖν, ὡς τὴν ἐκλεκτοτάτην καὶ προσφιλεστάτην κληρονομίαν.

Καθ' ἀπῆλθε τὰς μακρὰς περιόδους τοῦ ἑλλ. βίου, κατὰ τε τὴν Βυζαντιακὴν ἐποχὴν καὶ τὴν Τουρκοκρατικὴν, ὅ,τι παρήγαγεν ἡ εὐσεβὴς καὶ καρτερικὴ πρὸς τῆς Πατρίδος τὴν παιδείαν προσήλωσις καὶ σπουδῆ, ὅ,τι ἐν τῇ ζόφῳ καὶ τῇ λήθῃ τῶν σκοτεινῶν χρόνων ὁ ζῆλος τῶν μοναχῶν καὶ τῶν πτωχῶν διδασκάλων περιέσωσεν ἡμῖν, πολῦμητιν ἔσχεν ἐρμηνεῖαν τὸν θανόντα γέροντα, οὐ ἡ θέσις νῦν κενὴ καὶ ἀναπλήρωτος θὰ παραμείνῃ, πρὸς δόξαν τῆς ἑλλ. ἐπιστήμης! Ἀλλ' ὁ χρόνος, ὁ βίος ἐν ταῖς ἀναστροφαῖς ἐκείναις τῶν κεκοιναμένων καὶ δυσαναγνώστων χειρογράφων ἐσκορπίσεν ἐπὶ τῆς σερνῆς κεφαλῆς του τὰς νιφάδας τοῦ γήρατος, καὶ ὁ θαλερός, ὁ ἀπλοϊκώτατος γέρον μετὰ τὴν σμειδῆσιν ἀκμαίαν τῆς ἐπιτελέσεως καθήκοντος πρὸς τὸ ὄνομα τῆς Πατρίδος του, ἀφῆκεν — ὄχι κενόν, ὡς τετρυμμένως λέγομεν, δυσαναπλήρωτον — ἀλλ' οἰκογενεῖαν πτωχῆν . . . Οὗτος ὁ μέγας κληρὸς τῶν εὐγενῶν ψυχῶν!

Ἡ ἀρετὴ σου, τὸ ὄνομά σου, αἱ ἐκδουλεύσεις σου, Ἰωάννη Σακελλίον, ἔστωσαν ἡμῖν ἡ μόνη, ἀλλὰ ζηλωτὴ ἀνάμνησις τῆς μετριόφρονος, τῆς πολυτιμοῦ ὑπάρξεώς σου! Δ.Κ.

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

74. Αἶνιγμα

*Ἄρδρα τιρὰ ἐπίσημον τὸ ὄλον μου δηλοῖ,
Τὰ μάλιστα ἀκμάσαντα ἐν ἄλλῃ ἐποχῇ.
Ἀλλὰ, καλέ, μὴ πειραθῆς νὰ κόψῃς τὸ κεφάλι,
Εἰς μέρη δύο ἄριστα θέλεις μὲ μεταβάλλῃ.
Καὶ τὸ μὲν πρῶτον μ' ἡμῖσ' ἴσα γράμματα θὰ εὕρῃς,
Τὸ δὲ ἐναπομένον μου ἴσα ζῶα ἂν τὰ ζέυρῃς.*

75. Ἐρωτήσεις

1. Τίνες μυθολογοῦνται, δεῖ μεταμορφώθησαν εἰς πτηνὰ (ρυκτερίδας);
2. Τίς τῶν τῆς ἀρχαιότητος Κυπρίων ἰατρῶν ἐκλήθη μὲς;
3. Γράψε ἐκατὸν μὲ τέσσαρα θ.
4. Τί διαφορὰ ὑπάρχει μετὰ τὸν δεκηγύρον καὶ ἰατροῦ;
5. Τί κάμνει μία νεῦνις ἅμα διέβη τὸ 15 ἔτος τῆς ἡλικίας τῆς;

Εἰς τὸν λύτην τριῶν ἐκ τῶν ἀνωτέρω αἰνιγμάτων καὶ ἐρωτήσεων δοθῆσεται ἀνάλογον δῶρον. Πέθος

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΤΗΣ 'ΦΥΣΕΩΣ,

Π. Ι. Η. Πύργον. Ἀποροῦμεν διὰ καθυστέρησιν φύλλων. Σᾶς ἀπεστείλαμεν καὶ πάλιν ταῦτα. — Α. Σ. Ἀλεξάνδρου. Δελτάριον ἐλήφθη ἔχει καλῶς. Ἐνεργήσατε ἐγγράφῳ — Π. Μ. Κύπρον. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Συνδρομηταὶ ἐνεγράψαν. Σειρὰ ἀπεστάλησαν. Σᾶς ἀπητήσαμεν. — Σ. Μ. Κοντοθάλασαν. Συμπλήρωμα συνδρομῆς σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Ἐλπίζομεν πάντοτε ἐνεργεῖας σας. — Α. Β. Βράτλαν. Σᾶς ἀπητήσαμεν ταχυδρομικῶς. — Π. Κ. καρδέσαν. Σᾶς ἐγράψαμεν προχθὲς ταχυδρομικῶς καὶ ἀπεστείλαμεν ἑτέρας ἀποδείξεις. — Α. Φ. Ρ. Σῦρον. Ὑμῖν ἐπιστολὴ καὶ εἰκὼν ἐλήφθη. ἔχει καλῶς. Εὐχαριστοῦμεν. — Α. Σ. Βουαρέστ. Ἐπιστολὴ μετὰ διατριβῆς ἐλήφθη. Ὑποβλήθησθε εἰς ἐλεγχον καὶ πιστῶς δημοσιευθήσεται. — Η. Κ. Σῦρον. Συνδρομητῆς ἐνεγράφη. Σειρὰ ἀπεστάλη. Γράφομεν προσεχῶς. — Α. Μ. Σῦρον. Ἀπητήσαμεν ἀμέσως εἰς δελτάριόν σας. Ἀναμένομεν ἀνταπάντησιν. — Θ. Μ. Πάτρας. Σᾶς ἀπητήσαμεν χθές. — Ν. Π. Κ. Σῦρον. Ὑμῖν ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Ἀποδείξιν λαμβάνετε ἐν παρόντι φύλλῳ. — Α. Π. Σῦρον. Ἐπανελημμένως ἐτηλεγράφησα καὶ ἐγράφη, ἀπάντησιν δὲν λαμβάνω. Θὰ σταλῇ σημεῖως ἢ οὐ; Ἀπαντήσατε. — Ι. Ρ. Σῦρον. Ἀντίτιμον δὲν ἐλήφθη. Ἀπεστάλη; — Κ. Α. Ναύπακτον. Ἀναμένομεν ταχέως ὑποσχεθέντα.